اولیور ټویسټ

د چارلس ډکنس اثر

اولیور ټویسټ" نومې ناول په انګریزي ژبې ۱۸۳۸ م کې چاپ شو. د دې لیکوال چارلس ډکنس په ۱۸۱۲ م کی زیږېدلی او دا یې دوېم ناول و. د ده کیسې او ناولونه د ټولنې د اصلاح لپاره نوم لري. ډکنس خپل ماشومتوب په بې وزلۍ کی تېر کړې و او د ده پلار چې پوروړنه یې نشو ورکولې د خپلو اولادونو سره ځو کاله په بندي خانې کی تېر کړل. هم دا وه چې ډکنس د غریبو خلکو د ژوند حالډېر ښه بیان کړی دی. هغه د ژورنالسټ په حیث د لندن د یو مجلې لپاره لیکنی هم وکړې او وروسته یې ځو ناولونه نور هم ولیکل. " اولیور ټویسټ" د یو ماشوم کیسه ده چې د نولسمې پېړۍ په لندن کی بی سرنوشته ګرځي، د خیرات خورو او غلو لاس ته لوېږي او اخر یې قسمت بدلېږي.

کیسه

دنولسمی پیړۍ دانګلستان په ساحلي ښارونو کی د سمندري بېړیو د جوړلو کارخانې لرلې. دلته د مزدورانو لپاره استوګن ځایونه او د دوي د کورنیو لپاره لېلیې وې. په دی لیلیو کې د اوسېدونکو د خوړ ښېګړې لپاره د کلیسا له خوا مرسته کېده. همدغسی لیلیو ته [illegible] هم ورستل کېده .
یوځل چا یوهمبرمنبه چې ماشوم یې په ګېډه و، په خوار حال یوې لیلیې ته راوستله. پخوا له دی چې یو چا له هغې د کور او د کلي پوښتنه کړی وي، د شپې یې ماشوم وزیږېدو. د کلیسا یو طبیب ورته راوستل شو او هغه چې د ماشوم حال ولیدو نو وې ویل چې دا ساه نه اخلي .

هغې نرسی چې د طبیب سره یې د مور او ماشوم ساتنه کوله ، تری پوښتنه وکړه چې اوس څه وکړي. طبیب ورته یو شین بوتل کی دارو ورکړل چې

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیبه شیبه وروسته یې د ماشوم خلې ته وروڅخوي، ګوندی که دی د ساه اخستو جوګه شي. بیا یې وویل چې د ماشوم پر ځاې ښځې ته دی پام وکړي او که دا په هوش کی شوه نو د کورنۍ په اړه یې معلومات وکړي. د ښځې په لاس د واده ګوته نه وه او طبیب هڅ ووهلو چې هغې به یو چا سره نامشروع اړیکې ساتلې وي او بیا یې پرېښوده.

طبیب ډوډۍ ته ولاړو نو نرسه د هغې ښځی سره کښیناسته او ماشوم ته یې ګرمې جامې ورواغوستې بیا یې هغه ته د دارو ورکولپېل کړل. دا چې ماشوم د شته منې کور و او که د یو بې وزله سړي زوی و، د نرسی لپاره مهمه نه وه. د هغې دنده د ماشوم او د هغه د مور ژوند ژغورل و. هر څو شیبو کی به هغې مور ته هم وکتل چې شیبره تبه یې وه. نرسی په یوې دوسیې کی د ماشوم نوم اولیور ټویسټ او د ولدیت په خانه کی یې ولیکل، " یتیم " څو ساعته وروسته هغه ښځه مړه شوه خو ماشوم یې ژوندی پاته شو. د لیلیې یو همېرمنېه چې خپل اولادونه یې هم لرل د اولیورسرپرسته وټاکل شوه. هغی ماشوم په کمبل کی تاو کړو او کله چې به یې ژړل نو پۍ به یې ورله ورکړل. یو څو کسانو پکی داو طلب د یتیمانو او کونډو پوښتنه کوله او د دوي اړتیاوې به یې پورا کولې. خو د اولیور سره تر لسو میاشتو بی انصافي کېده. د هغه د برخې پۍ به نورو واخستل او ده به د ولوږې د لاسه ټوله ورځ ژړل. یو څو کسانو د ده د حالت په اړه کلیسا ته خبر ورکړو او دوي کسان ورواستول چې پلټنې وکړي. د لېلیې څو کسان وګوابنل شول او لږ وخت لپاره اولیور ته د خپلې برخې پورا پۍ ورکړې کېدل خو بیا هم هغه پخوانې حال شو، تر څوچې دی د دریو کالو شو او د لیلیې د نورو ماشومانو سره به ټوله ورځ په منډو و. د کلیسا مشرد ده په حالت خواشینې شو او یوه ورځ یېفېصله وکړه چې هغه دی څو میله لیرې حکومتې یتیم خانې ته ورواستول شي. هلته د ماشومانو پالونکیمېرمنې "مان" هوښیاره ښځه وه اوپوهېده چې ماشومانو ته کوم خواړه پکار ول. د یتیم خانی مشری ته د هر ماشوم لپاره ټاکلېپیسې ورکړل کېدې چې زیاته

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه به هغی خپل جیب ته اچولو اومېرمنې مان ورته هیڅ نشو ویلې. د کلیسا له خوا معاینه کوونکي چې به یتیم خانې ته ورغلل نو هغوي به د ماشومانواو د کوټو د صفاي جاج اخستو .د دې معاینې نه وړاندی د مشری په امرمېرمنې مان به ماشومان ولامبول او پاکی جامې به یې ورته په غاړه کړی، وېښته یې ږمنځ او نوکونه به یې پریکړي و. خو وروسته به بیا بد حال و. کله کله به یو طبیب د ماشومانو روغتیاي معاینې ته ولاړو نوپام به یې شوچې ماشومان خوار زواکي و. هغه به مشری ته گواښ وکړو نو دې به څو ورځې ماشومانو ته ښه خواړه ورکړل خو بیا به هم هغه حال و.

تر نهو کالو اولیور ټویسټ په دی لیلیه کی لوېدو خو نه یې د پلار درک معلوم شو او نه څوک د ده د مور له نوم خبر و. دی اوس نور په لیلیه کی نشو پاته کېدې اود کلیسا یو چارواکي ښاغلي " بمبل" امر وکړو چې دی به په کارخانه کی د خپل عمر د نورو ماشومانوپه څیرکار زده کړي.مېرمنې مان، اولیور راوبللو او ورته یې وویل چې ښاغلي بمبل ته سر ټیټ کړي. بمبل تری وپوښتل چې ما سره ځې نو اولیور ژر د هو لپاره سر وخوځوو خو بیا یېمېرمنې مان ته وکتل او پوښتنه یې وکړه چې ادی به راسره وي که نه؟ بمبل ورته وویل چې هغه نه شوه تلې خو وروسته به یې لیدو ته راځي.

میرمن مان د ده مخ لاسونه ووینځل او د تلو پر وخت یې څو څو واری ښکل کړو. په یوه غوټه کی لږه اوچه ډوډۍ او څه کوچ ورته ورکړل او بیا یې ورته نصیحت وکړو چې د مشرانو خبره دی مني . اولیور د بمبل سره روان شو نو سترگی یې له اوښکو ډکی شوې، سره له دی چې هغه دمېرمنې مان له خلې چرته د مینې خبره نه وهاورېدلی خو اوس له یتیم خانې چې روان و نو خپلو ملگرو پسې خفه و. نیم ساعت مزل نه وروسته دوي یوې ودانی ته ورسېدل او اولیور یې یوځای کېنولو. هغه له خپلې غوټې نیمه ډوډۍ او کوچ خوړلي او ستړی و نوغوندړ موندړ هم هلته پر زمکه ویده شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ده په سره چا یوه لښته راخلاصه کړه نو دی راویښ شو. د بمبل په بله لښته چې د ده ملا ته یې ټکان ورکړو، دی نېغ ودریدو . اخوا دېخوا یې کتل چې څه ووشو. بمبل دی یوې لوې او سپینې کوټې ته بوتلو. هلته اته لس چاغ سړی د یو میز چاپېره ناست و. د میز په یو سر په یوې لوړې چوکۍ یو غټ سړې چې مخ یې ګول و ناست و. بمبل ورته وویل، سر ټیټ کړه نو اولیور هم هغسې وکړل. یو کس تری وپوښتل، ستا نوم څه دی. اولیور د دومره سړو په لیدو سخت وارخطا و خو بمبل ورته په ملا یو سخت ګوزار ورکړو نو ده په چیغه وویل اولیور.

چاغ. ای هلکه. خبر یې چې ته یو یتیم یې؟

اولیور. هغه څه وي؟

یو سړی. دا بی عقل دی. هلکه، ته نه مور لری او نه پلار. ستا پالنه د کلیسا له خوا شوی ده.

اولیور. (په ژړا) او زه خبر یم.

چاغ. نو ته اوس ژاړی ولې؟ ته د شپې عبادت کوی او هغو خلکواو کلیسا ته دعا کوی چې ستا پالنه یې کړی ده؟

اولیور. دعا!!!عبادت!!! هو ،،،هو،،،هو صېب.

سړی ...ښه نو اوس ته یې دلته راوستی چې انسان درنه جوړ شي او کسب هم ورسره زده کړی. سبا سهار له شپږو بجو به ته د پړو (رسیو) لپاره د سڼو نه تارونه بیلوې.

اولیور هیڅ خبر نه و چې سڼ څه وي او له هغې څنګه تارونه بیلېږي. هغه په دی هم خبر نه و چې عبادت څه وي او کلیسا ته څوک څنګه دعا کوي. بمبل رخصت شو او یو بل سړي دی په منډه یو لوې تالار ته راوستو چې بی شمیره هلکان پکی په کار بوخت و. اولیور د یو هلک نه د تارونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیلولو چل زده کړو او په کار لګیا شو. یوه بله کوټه چې د پخلنځي په سر کی جوړه وه د لرګي اوږدی چوکۍ پکی ایښې وې . هر یو هلک خپله د میسو کاسه او کاشوغه لرله. د ډوډۍ پر وخت دوي به وار په وار یو باورچې (اشپز) ، چې دوه چاغیمېرمنې به ورسره مرستی ته ولاړی وې، مخې ته ودرېدل چې ددوي په کاسو کی به یې اوګره (دلیه) یا ښوروا اړوله. نه دا کاسی او نه قاشوغی وینځل کېدې. هلکانوله دې کاسو هر څه چې وخوړل نو په ګوتو به یې وڅټل او بیا به یې قاشوغه دومره تاو کړه چې هغه کاسه به پری پاکه شوه. کله د ډوډۍ یوه یوه ټوټه د دوي برخه وه خو د اولیور په شان د وړو هلکانو نه به دا ډوډۍ لویو هلکانو وتښتوله نو دوي به اوږي پاته شول.

دری میاشتې نه وې تېرې چې د ولوږې د لاسه اولیورکمزورې شو . اخر یو هلک چې پلار یې دکان لرلو، ټولو ته وویل چې که د دوي د ډوډۍ برخه زیاته نشوه نو یوه شپه به ویدو کی تر ټولو کمزورې هلک وخوري. په دی خبره ټول ووېرېدل او هلکانو پخپلو کی فېصله وکړه چې په بله ورځ به د باورچي نه د نورې ډوډۍ غوښتنه وکړی. تر ډېره وخته دوي یو بل ته وویل چې ته به مشر ته وواي، بل به وویل، چې ته ورته ووایه، ځکه ټول د چاغ باورچي اود ده دوو مرستیالانومېرمنبو نه وېرېدل . اخر اولیور ته وویل شول چې سبا د ډوډۍ پر وخت به دی له باورچې نوره ډوډۍ وغواړي.

په بل ماښام هلکان ډوډۍ ته کښیناستل او یو یو به باورچي ته تلو او اوګره به یې رااخیسته. په څو شېبو کی هر چا خپله کاسه تشه کړه نو هلکانو اولیور ته وکتل. د ده سره جوخت ناست هلک ورته په پوښتۍ کی څنګل ورخښ کړل او مخامخ ناست ورته سترګی برندی کړی. اولیور ورو غوندی له خپل ځایه راپاسېدو او د تشي کاسی سره د باورچي په لور روان شو. د لوې دېګ مخی ته ودرېدو او باورچي ته یې په کمزوري غږ وویل، محترم ، زه نه یم موړشوې، لږه نوره ډوډۍ راکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باورچي ښه تکړه سړی و خو د دې خبری په اورېدو رنګ يې ژېړ شو. ده هک پک ماشوم ته کتل چې د خپلې کاسی سره ورته ولاړ و.د ده مرستیالېمپړمنېې لکه چې فالج وهلی وی اوژبی يې بندی شوې . باورچي وويل، څه...دی وويل... اوليور خپله خبره تکرار کړه. باورچي سمسئ راواخسته او د اوليور سر ته يې ونيوله خو د وهلو پر ځاې يې دې له ليچو ونيولو او يوه زوره وره کريکه يې ووهله چې په اورېدو يې هلکانو غوږونو ته ګوتی يوړی.

د کارخانې د چارواکو د بورډ غړي د ميز چاپيره ناست و چې ښاغلی بمبل وارخطا دننه ورغلو او ناستو کسانو ته يې وويل، زهډېر معذرت غواړم ښاغليو چې اوليور د نوري ډوډۍ غوښتنه وکړه. ټول سړي د دې خبری په اورېدو هېښ شول او يو تن وويل، دا د نه منلو خبره ده ، چې ماشوم خپله ډوډۍ وخوړه او بيا يې نوره وغوښته. بمبل وويل، صيب هم داسی ده . يو بل کس چې سپين واسکټ يې اغوستی و، وويل، دا هلک به يوه ورځ غرغره شي. ورپسې يو اوږد بحث ووشو او په پايله کی اوليور کوټه قلفي کړی شو.

په بله ورځ د کارخانې په لويه دروازه د مشر له خوا په کاغذ ليکلې امر سلېخ کړی شو چې که هر څوک د اوليور ټويسټ نومې هلک له کليسا نه اوړل غواړي نو هغه ته به پينځه پونډه انعام ورکول کېږي.

اوليور په تياره کوټه کی ټوله ورځ په ژړا تېره کړه او د شپې يو ديوال سره يې سر ولګوو او ويده شو. په بل سهار دی له کوټې وويستل شو او په انګڼ کی لګېدلې د يخو اوبو پمپ ته يې بوتلو چې مخ لاسونه ووينځي. ښاغلې بمبل د ده په سر ولاړ و او ستغې سپوری يې ورته ويلې. بيا د ډوډۍ خونې ته يې بوتلو او د ټولو هلکانو په وړاندی يې په لښته ووهلو چې نور تری عبرت واخلي. د يو څه خواړو وروسته دی بيا په کوټه کی بند کړی شو او يوه اوونۍ هم دغسی تېره شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دی ښار کی یو بخاري پاکونکی هم اوسېدو چې هره ورځ د کارخانې مخې نه به تېرېدو راتېرېدو. ده په دروازه لیکلي اعلان ولوستو چې د اولیور نومې هلک په اړه و، خو ورسره د پینځو پونډو ورکړه د ده خوښه شوه. دی پور اوړی و اوپیسو ته یې اړتیا وه. ده خپل خرګاډې یوی خوا ته ودروو او خر یې په لښته ښه ووهلو. دروازی سره د بورډهغه غړی ولاړ و چې سپین واسکټ یې اغوستی و. ده د خر حال ولیدو نو وموسیدو چې د اولیور لپاره هم دغسی یو کس پکار و. کله چې بخاري پاکونکي د هلک په اړه وپوښتل نو ده دننه بوتلو. د بورډ غړو فېصله وکړه چې اولیور به هغه ته وسپاري خو د پینځو پونډو پر ځاې یې ورته درې نیمو پونډو ورکولو ته غاړه کېښوده.

د اولیور د کوټې دروازه خلاصه شوه او ده ته د مخ لاس وینځلو وروسته یو پاک کمیس ورکړی شو. بیا د ده مخی ته د اوګرې ډکه کاسه او پورا ډوډۍ کیښودل شول چې وې خوري. د اولیور په سترګو کی اوښکې راغلې ځکه ده فکر وکړو چې د خواړو وروسته به دی غرغره کړی شي. هغه داسی اورېدلي و چې کله یو بندي غرغره کیږي نو هغه ته په وروستي ځلډېر ښه خواړه ورکوي. ښاغلي بمبل ورته وویل ، بس اوس سترګې ځان له مه سری کوه او ډوډۍ وخوره، ته به د کسب د زدکړی لپاره شاګردي کوې. اولیورد دی خبری په اورېدوحیرانه پاته شو.

له ډوډۍ وروسته بمبل او اولیور د یو قاضي مخی ته ورغلل او په لاره بمبل ورته وویل چې دی هڅه وکړي چې خوشاله ښکاره شي او کله چې قاضي تری پوښتنه وکړي چې ایا دی د بخاري والا شاګردۍ ته غاړه اږدي نو ورته "آو" ووایې. دوي یوی لوې ودانۍ ته ولاړل او اولیور یې هلته په یوی کرسۍ ځان له کېنولو. نیم ساعت وروسته بمبل دی یو لوی تالار ته بوتلو چې د شیشې کړکۍ یې لرلې. هلتهډېرې چوکۍ وې او په یو لوړ ځاې کی دوه سپین ږیري ناست و چې په وېښتو یې سپینه دوړه غوندې پرته ښکاریده. یو سړي اخبار ولوستو او د بل مخی ته یو ژیړ کاغذ پروت

(c) ketabton.com: The Digital Library

و چې عینکې په سترګو یې ولوستلو. ده سر راپورته کړو او اولیور ته یې وکتل. بیا یې پوښتنه وکړه، دا هغه هلک دی؟ بمبل وویل، هو هم دغه دی، هغه اولیور ته وویل چې سړي ته دی سر ټیټ کړي نو ده هم هغسی وکړل.

قاضي. داسی ښکاري چې هلک د بخاریو پاکولو سره علاقه لري.

بمبل . دومره یې خوښېږي چې حد نه لري. که مونږ سبا یو بل کسب ته کېنولو نو دی به تری وتښتي.

قاضي.   دا بل کس چې هلته ناست دی، لکه چې د ده استاد دې؟

بمبل. هو صیب، دی بخاري پاکوونکی دی.

قاضي. ګوره خانه. دا ماشوم ستا پرغاړه دی او باید ته ورله ښه ډوډۍ او جامې ورکړې.

سړې.   زه به یې د خر په شان ساتم...زما مطلب دی ښه ډوډۍ به ورله ورکووم.

قاضي. ته راته ناولوستې او کلي وال ښکارې خو ایمانداره هم یې.

سړی. زه هیله لرم چې داسی ووسم.

قاضي. زه د هلک نه یو څو پوښتنې لرم. ماشومه، ته ولې داسی ژیړاو کمزورې ښکارې؟ څه چل دی، ته خو ژاړې. ما ته ووایه او وېرېږه مه.

اولیور. (په ژړا) ما بیا هغه توری کوټې ته مه بیایئ. مړ می کړئ خو زه بیا هغه کوټې ته نه ځم.

بمبل. محترم دا ټول یتیمان خو تاسو پیژنئ چې څومره مکر کوي. دوي د ډب دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاضي. ته غلي شه او تر څو چې ما نه وي ويلي ، هيڅوک به خبره نه کوي. دا ماشوم په بد حال دې. رنگ يې زيړ دې او خوشاله نه ښکاري. نو په دی اساس مونږ د ده د شاگردۍ اسناد ردوو. مونږ دی بخاري پاکونکي ته نشو ورکولی.

بمبل. محترم قاضيانو، ستاسو فېصلی ته درناوی کوو. اوس امر وکړئ چې په دی هلک څه وکړو.

قاضي. بيرته يې کارخانی ته يوسئ ، ښه خواړه ورله ورکړئ او ښه چلند ورسره وکړئ.

خو په بله ورځ د کارخانې په دروازه هغه اعلان بيا خلکو ولوستو چې يو ماشوم که هر څوک غواړي د پينځو پونډو سره يې اوړی شي.

د بورډ غړو دا فېصله وکړه چې اوليور دی په يوی وړی تجارتي بېړۍ کی په کار وگومارول شي. د دې لپاره يې بمبل ته وويل چې په بندرکی دی پوښتنی گرويږنې وکړي. بمبل يو مړي خښونکې پيژندلو چې "سوربري" نوميدو. هغه ته يې د اوليور خبره وکړه خوسوربري وويل چې پينځه پونډه‌يرې پيسې نه وې او داسی هلک چې څه کسب يې نه و زده، د ده لپاره بېکاره و. خو بمبل ورته وويل چې هلک به ورته گټه ور تمام شي. اخر سوربري ورته غاړه کېښوده او بمبل هغه د بورډ غړو ته بوتلو.

په هغه ماښام اوليور بيا له کوټې وويستل شو او بمبل له ځانه سره بوتلو. د سوربري د کار ځاې ته له تلو وړاندې چې بمبل د هغه مخ ته وکتل نو اوښکې پری روانی وې. بمبل ورته وويل چې ده سخته ناشکري کوله چې د نورو هلکانو په پرتله د يو نوی کسب زدکړی ته روان و. ده ته يې وويل چې نور به دی د سوربري شاگرد وي او که د هغه خبره يې وونه منله نو په سمندري بېړۍ کی به يې ليرې وطن ته ورواستوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوربرى د خپل کور دروازى اوکړکۍ تړلې وې او په يو کاغذ يې څه ليکل. د بمبل په ليدو يې دوسيه بنده کړه او اوليور ته يې وکتل. بيا يې خپلې مېرمنى ته ناره کړه. يوه نرۍ نروچکي ښځه راښکاره شوه نو سوربري ورته وويل، داهغه هلک دى چې ما درته ويلي و. ښځې په حيرانتيا وويل، دى خوډېر وړوکى دى. خو مېړه يې وويل چې دى به ژر لوى شي. ښځې هغه د کوټې په بل سر کى يوې دروازى ته ورټېله کړو چې دوه درى پوړۍ ښکته يوې کوټې ته وتلى وه. په دى کوټه کى د اوليور نه لږه لويه يوه جينۍ ناسته وه. ښځې ورته د بره نه د شارلټ نوم واخيستو او وى ويل چې د پاتې غوښى نه يو څه دى هلک ته ورکړي. اوليور دومره نهرى تېرى کړى وې چې د خواړو په ليدو يې بل خوا نه کتل او په يوه شېبه کى يې د غوښى قاب تش کړو.

د سوربري مېرمنې ورته وويل چې دى به د شپې په لوى کوټې کى د يوې تختې لاندى ويده کيږي او ډيوه يې ورته په لاس کى ورکړه. دا لويه کوټه د ښاغلي سوربري د کار ځاې و او پکى يوې خوا ته د لرگي تابوتونه ايښي و. په ځينو تابوتونو کى مړى هم پراته و. اوليور ډيوه په يو ميز کېښوده او د دې په تته رڼا کى يې چار چاپېره وليدل. په کوټه کى د مړو بوي خپور و او د اوليور توشک چې په کومه تخته هوار کړى شوى و، هغه ورته د قبر په شان ايسېده. خو دى دومره ستړى و چې هيڅ يې وونه ويل او پخپل ځاې پرېوتو.

په بل سهار يو چا د هغه کوټې بهرنۍ دروازه په زوره زوره ډبوله او اوليور د دې د غږ سره راپاسېدو. ده ژر ورته تمبه پرانسته نو وى ليدل چې يو لوې هلک ورته ولاړ و. دى د سوربري مشر شاگرد و او اوليور ته يې وويل چې له نن نه به د هغه هره خبره مني. بيا يې ده ته يوه لته راخلاصه کړه او د کړکيو د پرانستو امر يې وکړو. اوليور ژر ټولې کړکۍ پرانستې نو د سوربري مېرمنې ورته ناره کړه. دى او هغه لوې هلک چې نوح نوميدو دننه ورغلل. شارلټ بخاري بله کړى

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه او نوح ته يې وويل چې د ده لپاره يې د سوربري د نارې نه د غوښې يوه ټوټه ساتلې وه. بيا يې اوليورته وويل، ته دا سړه ډوډۍ واخله، ورشه په هغه صندوق کېنه او د چايو سره يې وخوره.

هم دغسې درې مياشتې واوختې نو يوه ورځ ښاغلي سوربري د خپلې مېرمنې نه پوښتنه وکړه، څه فکر کوې اوليور اوس د ځانه سره د مړو په کاروبار کې واچوم. دې کولې شي چې د ماشومانو مړي ولمبوي. هغې ورته خپله خوښي ښرگنده کړه. په هغه ورځ بمبل راغې او د يوې ښځې د مړي او جنازې د انتظام لپاره يې ورته وويل. اوليور د بمبل په راتلو دومره ووېرېدو چې ځان يې ورک کړو. خو دې په قهر و، اوليور ته يې هيڅ وونه کتل او له هغه ځايه ووتلو. سوربري، اوليور د ځانه سره کړو او دواړه د ښار هغې برخې ته ورغلل چې کوڅې پکې تنگې او کورونه يې واړه و. دوي د يو کور مخې ته ودرېدل او دروازه يې وډبوله نو د ديارلسو څوارلسو کالو يوې جينۍ ور پرانستو. دننه په کوټه کې اورنه و بل، خو يو سړی د بخارۍ مخې ته او د کوټې بل سر کې يوه بوډۍ ښځه د څو ماشومانوسره ناست و. د دې کوټې نه وراخوا له دروازې بلې خوا ته بله کوټه وه چې په فرش يې يو وجود د کمبلې لاندې اېښي و. اوليور پوهه شو چې د کمبل لاندې مړې پروت و نو له وېرې ورېږدېدو او د خپل بادار سره جوخت ودريدو. سور بري د مړي لورته گام واخستو نو د بخاري سره ناست سړي په زوره ووېل، " که خپل خېر غواړې نو مه ورنږدې کېږه"

سور بري د داسې حالاتو سره بلد او د سړي خبره يې له پامه وغورځوله. دې چې مړي ته نږدې شو نو سړي بيا وويل، ته دا په خاورو کې نشې خښولې. په دې کې هيڅ نه دي پاتې. د قبر چينجي به ورباندې ماړه نشي. سوربري د خپل جيب نه د کچ کولو فيته راوويستله او د مړي سره جوخت کېناستو. هغه سړی راغې او وې ويل، دا ولوږې ووژله، د دې تبه وه خو نه يې اور لرلو او نه رڼا. دا په تياره

(c) ketabton.com: The Digital Library

کی له مونږه ولاړه، د خپلو ماشومانو څېرې يې نه ليدلې خو د دوي نومونه يې يادول. ما په کوڅو کی د دې ماشومانوپاره خير غوښتو خو خلکو زه بندي خانې ته ورواستولم. زه چې بيرته راغلم نو د دې ځنکدن و. دا د ولوړي د لاسه مړه شوه.

هغه سړي په چيغو چيغوژړل، پر زمکه ورغړيدو او له خلې يې ځګ راوتلو. په دی وخت کی ماشومانو هم ژړاپېل کړه خو زړې ښځې غلی کړل. بيا دا ولاړه او په زمکه پروت سړی يې راپورته کړو او سوربري ته يې وويل، " دا زما د لور مړی دی. وګوره، ما دا زيږولې وه او زه تر اوسه ژوندی ګرځم، خو دا مړه ده. د خدای کارونه وګوره، ژوند داسی دی لکه يوه ډرامه. يوه ډېره ښه الميه ډرامه. ښځې په زوره وخاندل او سور بري ته يې وويل، شش...شش... صبر وکړه. دا به نن شپه خښوې او که سبا... يا بل سبا....ته خبر يې چې زه به د دې جنازې سره ورځم. ما ته يو لويه او ګرمه چپنه راوړئ. د دی د رخصتولو نه وړاندی ښه کيکونه او شراب راوړئ. ښه زه که کيکونه نه وي، يوه اوچه ډوډۍ او يوه کاسه اوبه راوړئ. بيا يې سور بري د لستوڼي نه ونيولو او وې ويل، مونږ ډوډۍ وخورو؟ هغه تری راپاسېدو او وې ويل، هو، هر څه چې مو خوښه وي وکړئ. اوليور يې د لاسه ونيولو او له کوره بهر ووتلو.

د مړو لمبولو او د جنازو د تيارولو په کار کی اوليور د شاګرد په توګه يوه مياشت تېره کړه نو ښاغلي سوربري تری هيله پيدا شوه. په ښار کی د شري وبا ګډه وه اوډېر خلک او په تېره ماشومان پری لوې شمير کی مړه کېدل. د سوربري کاروبار ښه روان و او اوليور اوس د مړو د خپلوانو ژړا ته به دومره نه خفه کېدو. ده د مرګ او ژوند تر منځ د انسانانو خوي خصلت ووپېژندلو. د يوی شته منې مېرمنې يا سړي د جنازې پر وخت د ده اولادونو او يا نږدې خپلوانو د خلکو په وړاندی چې به څومره واوېلا جوړه کړی وه، وروسته پخپلو کی سره کېناستل نو دومره به خوشاله و چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ژړا ورته یوه ډرامه ښکارېده. کونډو به د مړه په جنازه ځان داسی جوړ کړی و لکه چې واده ته رواني وې.

خو اولیور تر څو میاشتو د نوح له بد چلند سره لاس او ګرېوان و. د هغه له کبله، شارلټ به هم ورسره بده وضع ساتله او د مېرمن سوربري خو اولیور سخت بدي شو ځکه ښاغلې سوربري د ده د کار صیفت کوو. یو ماښام اولیور او نوح د ډوډۍ لپاره په میز ناست و او د دوي تر منځ د غوښې یوه لویه ټوټه د خواړو لپاره ایښې وه. نوح د دې زیاته برخه وخوړه او په خبرو کی اولیور ته یې بد رد ویل چې دې وژاړي. خو اولیور په صبر د ده خبری اورېدې. اخر نوح ورته وویل، "ستا مور څنګه ده؟" اولیور وویل، "هغه مړه ده او ما نه نوری پوښتنې ونکړې." د ده په سترګو کی اوښکې وې. نوح یوه سندره زمزمه کړه او بیا یې وویل، "هغه څنګه مړه شوه؟" اولیور وویل، "د زړه د لاسه او نور رانه مه پوښته." نوح وخاندل. "مور دی لکه چې بل مېړه غوښتو."

د اولیور مخ سور شو، راپاڅېدو، کرسۍ له یې یوه لته ورکړه او نوح سره ونښتو. ده ته یې په خېټه کی دومره په زوره لتې ورکولې چې دی رانسکور او شارلټ ته یې چیغی وهلې چې اولیور یې وژني. هغه په منډه راغله او پخپل پورا زور یې اولیور له نوح لیري کوو. ورسره یې ښکنځلی هم کولې خو دوي یې نشو خلاصولې. مېرمن سوربري چې چیغی واورېدې نو هغه هم رادننه شوه. د شارلټ په مرسته یې اولیور د نوح له مرۍ نه بیل کړو. په راښکلو یې ګودام ته بوتلو او ور یې کلک کړو. مېرمن سوربري په چیغو اولیور ته بد رد ویل او کله چې شارلټ ورله اوبه ورکړی نو شکر یې وویستو چې نوح ژوندی و. شارلټ وویل، شکر وباسه چې مونږ ټول ژوندي یو. مېرمن سوربري وویل، زما مېړه داسی د لارو کوڅو هلکان چې راولي نو هم دا حال به وي. خو اوس څه وکړو، سړی په کور کی نشته او دا وحشي به په لتو د ګودام دروازه ماته کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شارلټ وویل، "پولیس به راوغواړو." خومېرمن سوربري وویل، "نه ...نه...نوح ته په منډه ورشه اوښاغلي بمبل ته خبر ورکړه. ورته وایه سمدلاسه راشه." نوح د ویښتو په سمولو د کارخانې په لوري روان شو. هلته بمبل د ده په لیدو پوښتنه وکړه نو نوح په ژړا ورته وویل چې اولیورد ده د وژلو هڅه کړی وه. په دی وخت کی په سپین واسکټ کی هغه سړی راښکاره شو چې د اولیور په اړه یې ویل ، دی به یوه ورځ غرغره کیږي. بمبل ورته وویل، ستا وړاندوینه په ریښتیا کېدو ده، نن اولیورد دې هلک او د یوې جینې د وژلو هڅه کړی ده. نوح ورزیاته کړه او د یوی مېرمنې هم. سړي وپوښتل، ستا بادار څه شو. نوح وویل، هغه له نیکه مرغه بهر دی که نه اولیور ویل چې سوربري به هم وژني.

په سپین واسکټ کی سړی موسکی شو، نوح ته یې یوه سیکه په لاس کینښوده او وې ویل، تهدېر ښه هلک یې. بیا یې بمبل ته یوه شنه لښته په لاس کی ورکړه او وې ویل، ورشه ، هر څومره چې دې وس رسیږي، وې وهه. که سوربري راغلو نو هغه ته هم ووایه چې هلک دی وډبوي. اولیور د گودام په دروازه لتی وهلې خو سوربري تر هغې نه و راغلی. بمبل د هغه مېرمنې ته وویل، دا د غوښې زور دی. تاسو دی هلک ته ولې دومره غوښه ورکوئ چې اوس د غویي په شان پړې یې شلولې دې. په دی وخت کی ښاغلې سوربري هم کور ته راغلو او د دې جنگ ټوله کیسه یې واوریده. هغه دوي ارام کړل، د گودام ور یې پرانستو او اولیور یې رابهر کړو.

مېرمن سوربري. د ده علاج دا دی چې یوه ورځ یې په تیاره کوټه کی بند کړو او ډوډۍ ورله ورنکړو ، پخپله به سم شي.

سوربري. بس دی اولیور. ته ښه هلک یې. ته ولی وهل ټکول کوې.

اولیور. ده ما ته د مور ښکنځله وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرمن. نو څه چل ووشو؟ اې نمک حرامه. ستا مور ته باید ښکنځل ووشي. هغه د دې وړ ده.

اولیور. نه ...هغه د دې وړ نه ده. دا دروغ دي.

میرمن. (په ژړا) اې سړیه ...زړه دی یخ شو چې دی دوه لویشتي هلک زما سپکاوې وکړو. ستا دی خداې خانه خرابه کړي.

دمېرمن سوربري اوښکې د هغې د میړه لپاره د زغملو نه وې او هغه اولیور پخپل دفتر کی بند کړو. کله چې اولیور ځان له شو نو د ټولو خبرو په اړه یې چرت ووهلو. بیا په زمکه پرېوتو او په چیغو چیغو یې وژړل. دیډېر وخت هم هغسې پروت و. په طاقچه کی ډیوه بله وه او د دی په تته رڼا کی یې چاپیره کتل او غوږ یې نیولې و. کله چې ټول ویده او غږونه غلي شول نو ده کړکۍ خلاصه کړه او بهر یې وکتل. شپه تیاره او یخه وه او په اسمان کی یو ستورې هم نه و. ده د بالښت په یو پوښ کی خپل څو شیان وتړل او دسهار په انتظار په یوې کرسی کېناستو. د سهار لومړۍ رڼا له کړکۍ تا وکړه نو دی راپاسېدو، بیا ورو غوندی یې د دروازې کونډه خلاصه کړه او بهر ووتلو.

اولیور د ښار سرحدېر بلد نه و خو لیدلي یې و چې د اسونو ګاډي کوم لوري ته زیات ورتلل. ده په هم هغه لار ګامونه اخستل. یوځاې دی په هغه کوڅه ورپېښ شو چې د یتیم خانی ودانۍ پکی جوړه وه. دی ورننږدې شو او له دیوال یې ولیدل چې ډیک په نوم یو ماشوم په وړوکي چمن کی ولاړ و. ده د خوښي احساس وکړو ځکه ده به ډیک سره لوبی کولی. د ده په لیدو ډیک رامنډه کړه او د لوې دروازې له سیخ یې ورته لاس وړاندی کړو. اولیور د ده لاس ونیولو او وې ویل، پام کوه چا ته وونه واې چې زه دی ولیدلم. ډیک ورته وویل، ډاکټر دوي ته ویلي دي چې زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور ژوندی نه پاتې کیږم. خو ته زغله ...په لاره مه ودرېږه...اولیور د سیخونو نه وراخوا د ده په سر لاس راښکلو او تری روان شو.

د سهار اته بجې وې چې اولیور له ښاره بهر په لوی لاره روان شو. کله نا کله ده د اسونو دربا واوریده نو د یوې ونې شا ته به پټ شو او د ګاډو یا د سپرو له تېرېدو وروسته به بیا روان شو خو تر هغی خبر نه و چې کومې خوا ته به ځي. ده د بمبل او سوربري نه لیرې تلل غوښته. یو ځای کی ده د فاصلې تېږه ولیده نو ورسره کېناستو. په دی لیکلي و چې لندن اویا میله لیرې و. ده د لندن په اړه اورېدلي و چې لوی ښار و او خلک پکی ورکېدل. هم هلته یې هوډ وکړو چې که دی لوی ښار ته ولاړو نو څوک به یې بیا نشي موندلی. خو ده سره هیڅ هم نه و او دومره لوې مزل وهل ورته ګران کارښکارېدو. د ده په غوټه کی یوه اوچه ډوډۍ، یو کمیس او دوه جوړه جرابی وې. یوه وړه سکه هم ورسره وه چې سوربري ورته د یوې جنازې نه وروسته د انعام په توګه ورکړی وه. خو د هغه د سفر لپاره دا بس نه و ځکه اوس ژمی و.

دی هم هغسی روان و او ټوله ورځ کی یې شل میله مزل ووهلو. په لاره یې یو ځای د کلي د یو کور نه اوبه وغوښتې او هغه اوچه ډوډۍ یې ورسره وخوړه. د شپې یو ځای ویده شو خو سهار د یخ د لاسه یې لاسونه پښې شخ و. په یو کلي کی یې د سکې په بدل کی توده ډوډۍ واخسته او دولس میله مزل یې کړی و چې شپه پری راغله. د ده پښې پړسېدلې او دومره د کمزورۍ احساس یې کوو چې ودریدې نشو. په بل سهار دی د ګرځېدو جوګه نه و او په څکېدو یې ځان یوې تیرې ته ورسوو چې اس ګاډو تم ځاې و. یوګاډې ودریدو او څو کسان تری راښکته شول. هغه کوچوان او ګاډي کی ناستو مساپرو ته زارۍ وکړې چې دی له ځانه سره کېنوي خو هیچا ورته پام ونکړو. په لاره د ځینو کلیو په کوڅو کی په لویو تختو لیکلي و چې ګدا ګربه بندي خانه کی اچول کیږي. اولیور په دی اعلانونو سخت په وېره و او هیچا ته یې لاس نشو غځولی. دی په پټیو کی

(c) ketabton.com: The Digital Library

له سپو وېرېدو خو يو ځاي يو بزگر او بل ځاي يوه مېرمنه پرى مهربانه شول او د خواړو يې څه ورکړل .

په اوومه ورځ اوليور يو وړوکي ښاريې ته ورسېدو چې د کورونو کړکۍ پکی بندې وې. دی يو ځاي کېناستو خو دم پکی نه و. هلته ډېر سرايونه جوړ و او د سهار د پېل سره په لارو کی د خلکو گڼه شوه. د اوليور مخی نه يو هلک تېر شو چې د ده د عمر و. څو شيبې وروسته هغه هلک ورته ودرېدو چې د لويو سړو کوټ يې اغوستی و او پوښتنه يې وکړه چې دی له کومه راغلی و.

اوليور ورته وکتل او سترگی يې ډکی شوې، زه اوږې يم، د اوو ورځو راهيسې مزل کووم . هلک حېرانه پاتې شو خو ده ته يې لاس وروغځوو او له ځايه يې پورته کړو. بيا يې نږدې يو سراي ته بوتلو چې مخې ته يې سبا ناری شيان پخېدل. هغه له دی ځايه توده ډوډۍ او غوښه واخستل او بيا يې اوليور له ځانه سره د سراي شا ته بوتلو. هلته يې گرمې چاې راوغوښتې او دواړو پری ځانونه ماړه کړل. هلک تری پوښتنه وکړه نو اوليور وويل، دی لندن ته روان و خو هلته د اوسېدو ځاي هم نه لري او نه ورسره پيسې وې. ده له هلک وپوښتل نو هغه وويل، دی کله کله لندن کی اوسېږي. خو بيا يې اوليور ته وويل، ته نن شپه د اوسېدو ځاي ته اړتيا لری. اوليور وويل چې اوو شپې کېږي د کور د چت لاندی يې خوب نه دی کړی. هلک ورته ډاډ ورکړو چې لندن ته لږه لاره ده او دی نن لندن ته ورتلو او هلته د شپې ځاي هم لري. د يو شريف کس يادونه يې وکړه چې دی ورسره پاتې کېدې شي او هغه به تری پيسې هم نه اخلي. اوليور تری وپوښتل چې هغه سړی خو دی نه پيژني نو د شپې ځاي به څنگه ورته مفت ورکوي. هلک وويل، د هغه لپاره دا بس دي چې زه به درسره يم، هغه سړی ما پيژني او زما ملگری دی.

د دی هلک نومجېک و او د خپل ملگري په اړه يې وويل، چې سپين ږيرې دې او د ده په شان بی وزلو ماشومانو ته ډېر پام کوو. اوليور دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترې و چې دجېک په مشوره د سراې شا ته ویده شو ځکه هغه ورته وېلي و چې د شپې به ښار ته ورځي. د شپې یوولس بجې وې چې اولیور په لومړۍ ځل د لندن په ښار کی وردننه شو.

د لندن کوڅې تنګې او له مرداری ډکې وی او مړکان پکی لیدل کیده . اولیور پخپل ژوند کی دومرهډېر خلک په لارو کی نه و لیدلي چې جامی یې خیرنې اووېښته یې ببر و. د لاری دواړو غاړو ته واړه کورونه و چې زیاتو یې کړکی نه لرلې. د شراب خانو نه ښځې او سړي په شور او خندا راوتل او کله کله به پکی چا سوک څپیړې نه هم کار اخستو. د اولیور لپاره دا هر څه بوږنوونکي و او زړه یې کېدو چې وتښتي. خو په دی وخت کی هغه د جېک سره د یوی ودانۍ دروازی ته رسېدلی و. جېک د ده لاس ونیولو او دننه یې راښکلو، بیا ژر یې تمبه ځان پسې پوری کړه. دننه تکه توره تیاره وه خو یو سړی د پوړیو د پاسه ډیوې سره راښکاره شو او له جېک یې وپوښتل. دا بل څوک درسره دی؟ جېک وویل دا زمونږ نوی ملګری دی. بیا یې د فیګن پوښتنه یې وکړه او هغه کس ورته وویل چې دی بره ناست و.
د اولیور یو لاس جېک نیولی و او په بل یې د پوړیو سره جوخت د لرګي یوه ډنډه نیولې وه ځکه په ماتو پوړیو بره ختل ګران و. هلته جېک یوه بله دروازه پرانسته او اولیور یې پکی ورټیله کړو. د کوټې په بخاري کی اور بلېدو او په یو میز د شمع په رڼا کی یو سړي د کرغیړن مخ سره د دوي لوري ته کتل. په میز څو لوښو کی،غوښه ، ډوډۍ او کوچ و او چاپېره ځلور پینځه هلکان ناست و. د کوټې یو سر کی په تناو وینځل شوی جامې ځړیدې. جېک د سړي په غوږ کی څه ویل چې په اورېدو هغه وموسېدو. جېک ورته وویل، دا فیګن دی اود ده نوم اولیور ټویست دې. فیګن وخاندل او یو هلک چې د تمبکو پایپ یې څکول، راپاسېدو او د اولیور سره یې روغبړ وکړ. فیګن ورته هر کلی وویل اوجېک ته یې اشاره وکړه چې خپل ملګري ته دی ښه ډوډۍ ورکړي. اولیور ښه په مړه ګېډه ډوډۍ وخوړه او په څو نرمو بوجیو په خواږه خوب ویده شو.
په بله ورځ چې اولیور راویښ شو نو په کوټه کی نورهلکان نه و او فیګن چاې پخولی. د اولیور سترګي لا پټې وې اوفیګن ده سره نږدې ودرېدو چې وګوري دې ویده و که ویښ. کله چې ډاډه شو چې اولیور ویده و نو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوټې دروازه یې وتړله او په فرش لګیدلي د لرګي یوه تخته یې لیرې کړه. اولیور اوس له خپل ځای ورته کتل چې ده د فرش نه یوه وړوکې صندوق راوویستو او پر میز یې کېښودو. بیا پخپله په کرسۍ کېناستو او له صندوق یې د سرو زرو یوه لاسي ګړۍ راواخسته. په دی ښکلي غمي لګېدلي و او په لیدو یې فیګن وویل،ډېر ښه...دا سپي ډېر تکړه دي. هغه له صندوق وار په وار هم دغسی ښکلې ګړۍ، زنځیرونه، ګاڼې او نور شیان راویستل او په لیدو به یې خوشاله شو. بیا ناڅاپه هغه د اولیور لورته وکتل چې ویښ و. فیګن ژر صندوق بند کړو او په چیغه یې وویل، ته ولې راته ګوری.
اولیور وارخطا وویل، ما هیڅ نه دي لیدلي. فیګن یو چاقو له جیبه راوویستو او پر میز یې خښ کړو.
د هغه په امر اولیور پاسېدو او له دروازې بهر یې د اوبو منګې ورته راوړو. تر هغی فیګن صندوق پټ کړی و. اولیور د منګي په اوبو مخ لاسونه ووینځل او اوبه یې له کړکۍ بهر په کوڅه کی وروغورځولی. د ډوډۍ خوړلو نه وروسته جېک د څو نورو هلکانو سره راښکاره شو او ټولو له جیبونو رومالونه راویستل. اولیور داسی وپوهیدو چې ګوندې فیګن هلکانو ته د رومالونو جوړولو چل ښودلو، خو ژر خبر شو چې هلکانود ښار په لارو کوڅو کی د سړو جیبونه وهل او هر څه به یې فیګن ته راوړل. د دې په بدل کی هغه ورله ډوډۍ او د اوسېدو ځای ورکړی و.
اولیور نه غوښتل چې غلا وکړي خو دی د فیګن له خوا څارل کیدو او په څو ورځو کی یې د نورو هلکانو نه د جیب وهلو چل زده کړو. دا یې هم زده کړل چې په کومو کوڅو کی ماړه خلک اوسېدل. هر ماښام به دوي په هغه لویه کوټه کی د ساعت تېري لپاره سندری ویلې چې د اولیور هم خوښیدې. کله کله نینسي نومې یوه جینۍ هم راتله چې د دوي په شان یتیمه او په یوې شراب خانې کی یې کارکوو.
یوه ورځ اولیور د دوو نورو هلکانو سره د کتابونو یو دکان ته ورغلو چې پکی یو سړي کتابونه کتل. یو هلک د هغه له جېبه رومال وویستلو او په منډه شو خو تر څو چې اولیور له دکانه وتلو، یو کس راګیرکړو او وی وهلو. خلک راټول شول او پولیس خبر شو. د اولیور کمیس شلیدلی او پر زمکه ژېړ زبېښلې پروت و. هغه کس چې جیب یې وهل شوی و، براون نومیدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس. ښار له غلچکو ډک دی. دا هلک به زه تانړې ته بوځم. اې...څه نوم دی دې او چیرته اوسېږې؟
دکاندار. ودرېږئ. صیب...زما خبره واورئ. دا هلک بی گناه دی.
پولیس.. ته څنگه خبر شوې؟
دکاندار. له ده سره دوه نور هلکان هم و او ما پخپلو سترگو ولیدل چې هغوي د دې شریف سړي جیب ووهلو او وتښتیدل.
براون. دا بیچاره هلک... څومره بد کار ووشو. اې ...یو اس گاډې ودروئ چې زه یې ډاکټر ته وښیم.
دکاندار. زه به درسره مرسته وکړم. پاسه ماشومه. راځه چې دا محترم درباندی مهربانه شو که نه اوس به په بندي خانه کی ناست وې.

اولیور په اس گاډي کی د لندن ښار یوی شنی برخی ته یوړل شو چې هلته سړکونه پراخ او کورونه یې لوی و. د ښاغلي براون په کور کی دی په یو ارام کټ سملول شو اوښه پالنه یې وشوه. خو د اولیورشیبره تبه وه او خلک یې نه پیژندل. تر څو ورځو دی به کله ویښ اوکله ویده و او دارو ورته په خله کی ورکول کیده. دی اوس نور هم ژیړ او کمزوري شوې واو یوه ورځ چې راپاسېدو نو په ربړدېدو یې ځان له کټ پورته کړو او اخوا دېخوا یې وکتل. یوه چاغه مهربانه مېرمنه د ده کټ سره جوخته په کرسئ ناسته وه. هغی ورته وویل، ارام وکړه او خبری مه کوه گني نو بیا به ناروغ شې، اوس لږ ښه شوی یې. اولیور د هغی خبره وومنله او بیا څملاستو. څو ساعته وروسته ډاکټر راغې، د ده تبه یې وکتله او هغې مېرمنې ته یې وویل چې اوس لږ نرم خواړه دې ماشوم ته ورکولې شي. په څو ورځو کی اولیور ښه شو نو هغې مېرمنې د کړکی سره په یوې چوکئ ورته د کېناستو وویل او ښه خواړه یې ورته راوړل.
اخوا جېک او نور هلکان چې فیگن مخی ته ورغلل نو ده تری د اولیور پوښتنه وکړه. یو هلک ورته د هغه د نیولو ټول حال تېر کړ او دا چې پولیسو به اولیور بندي خانې ته رسولې وي. په دی خبره فیگن سخت په قهر شو. په هغه ماښام دی یو شراب خانې ته ولاړو او هلته یې د خپلو دوو ملگرو سره خبره وکړه. فیگن اوس غوښتل چې په یو چل اولیور له بنده راوباسي. هغه نینسي ته دا دنده وسپارله او د یوې خدمت گاری په

(c) ketabton.com: The Digital Library

جامو کی یې بندي خانې ته ورواستوله. هلته ورته پولیسو وویل چې ماشوم خو براون نومی سړي له ځانه سره کور ته بوتلې و.
د براون په کور کی اولیور ډېر خوشاله وخت تېرووواو کله چې د ګرځېدو جوګه شو نو نوي جامې یې ورته وګنډلې. په دی نویو جاموکی اولیور یو بدل کس ښکارېدو. ښاغلي براون ده سره په خپل کتابتون کی ولیدل او د ځو خبرو نه وروسته یې ورته وویل چې خپل ټول حال ورته ریښتیا ریښتیا ووای. کله چې اولیور خپله کیسه پیل کړه او د بمبل د ظلم په اړه یې ویل نو هغه وخت د براون یو ملګرې میلمه شو. براون ورته وویل چې تر څو دی خپل ملګري سره لیدنه کوي بهر په باغ کی دي لوبې وکړي. د براون ملګري د اولیور په اړه هڅ ووهلو چې د نورو کوڅه ډب ماشومانو په څېر او بی اعتباره و. بیا یې شرط وتړلو چې اولیور دی یو کار پسی ورولیږي او وګوري چې په شلو دقیقو کی بیرته راځي او که نه. براون اولیور ته د کتابونو یوه غوټه او پینځه پونډه ورکړل چې د ده لپاره د کتابونو دکان ته یوسي او بیرته راشي.
اولیور پخپله لاره روان و چې نابېره یوې ځوانی جینې له څټ ونیولو او په چیغو شوه، زما ورور...هاې هاې...ورور مې بیا وموندلو. دا جینۍ نینسي وه چې له ډېره وخته د براون د کورنه بهر د اولیور په انتظار وه. اولیور که هر څومره ورته وویل چې هغه د دې ورور نه و خو نینسي له ځان سره راښکلو. څو لاروو ورته بد رد ویل چې د خپلې خور سره نه تلو. یوې ښځې ورته داسی څوک ورکړو چې اولیور راپرېوتو. بیا نینسي په راښکلو راښکلو د شراب خانې شا ته په کوټه وردننه کړو. اولیور هلته د فیګن دوه ملګري ولیدل چې د نینسي سره یو بل کور ته تلو په اړه وغږېدل. د شپې اته بجې د ساعت د زنګ سره دوي له هغه ځاې ووتل اود یوکور دروازه یې وټکوله.
په څو شیبو کی اولیور بیا د فیګن مخ ته ولاړ و او نور ماشومان ترې چاپېره، د ده په نویو جامو ملنډې وهلې. فیګن د ده له لاسه کتابونه واخستل او له جیبه یې پینځه پونډه هم وویستل. نینسي پېسو ته لاس ونیولو او فیګن ته یې وویل چې د اولیور په راوړو کی ټوله خواري دې کړی وه.

په هغو ورځو کی ښاغلې بمبل د یو قانوني معاملی لپاره لندن ته ورواستول شو. ښار ته په رارسیدو هغه ورځپاڼه واخسته او د نورو خبرونو سره یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو اعلان هم ولوستلو چې پينځه پونډه انعام يې سر ليک و. دا د يو هلک اوليور ټويسټ په اړه و چې د څو ورځو نه لا درکه و او ليکلي و چې که هر چا د ده خبر ورکړو نو دا انعام به يې ګټلو. بمبل څو وارى دا اعلان ولوستو او سمدلاسه هغه كور ته ورغلو چې پته يې په ورځپاڼې كى ليكلې وه. ده د ښاغلي براون سره وليدل نو هغه ترى د اوليور په اړه وپوښتل. بمبل وويل، دى خبر نه و خو دومره ويلې شي چې اوليور چالاکه هلک و او له خلکو يې غلا کوله. ښاغلي براون په دى خبره ډېر خفه شو او هغى خدمت ګارى ته چې د اوليور ساتنه کړى وه ټول حال وويلو. د خدمت ګارى بيا هم باور نه کېدو ځکه اوليور ورته ډېر مودب او نيک هلک ښکاريدو.
په بل سهار اوليور وليدل چې د بوټانو يوه جوړه د ده خوا کى ايښې وه او هغه نوي بوټان يې نه و. فيګن ورته ډوډى ورکړه اوټوله ورځ يې هم هغسى تېره کړه. ماښام هغه له کوره ووتلو او دروازه يې ورپسى وتړله. اوليور د ډيوې په رڼا کى يو کتاب په ولوستلو بوخت و چې د چا د پښو ښکالو يې واورېده. ده ډيوه پورته کړه چې وګوري څوک و، په دى کى د نينسي غږ يې واورېدو چې ډيوه ښکته کړه. نينسي په يوې کرسى کېناسته او په ژړا يې وويل، خداې به ما چرى نه بخښي. خو زه خبره نه ووم .
اوليور ترى وپوښتل نو وې ويل، شابه ژر کوه، ته به ما سره ځې. اوليور وېرېدو، ته ما چرته بياې. هغې ورته وويل، زه ستا ژوند ژغورل غواړم. اوليور د نينسي پسې له کوره ووتلو او دواړه په تنګو او تيارو کوڅو کى روان شول.
له کورونو وراخوا د يو پله د پاسه دوو سړو د نينسي په ليدو وويل، مال دى راوړو. هغې وويل، هو... راسره دى. يو سړي له جيبه طماچه راويستله او اوليور ته يې وويل، خوزه مه که نه ډز به دربانډې وکړم.

اوليورته چې کوم سړي طماچه نيولې وه ، هغه " بيل سايکس" نوميدو او يو خطرناکه مجرم و چې پوليس ورپسې ګر ځيدو. اوليور له ده د تښتېدو هڅه وکړه چې پوليس خبرکړي خو دى بيرته ونيول شو او فيګن کور ته يې ورسوو. نينسي اوس د اوليور سره زړه سوي پيدا شوى وه او ورسره يې لوز وکړو چې هر وختې امکان و دا به يې له فيګن ژغوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي بمبل د هغه يتيم خانې د مشرې سره واده وکړو چې اوليور پکی لوې شوې و خو د دوي ژوند سخت تريخ و ځکه بمبل به تل د خپلی مېرمنې ستغې سپوری اوريدې. بمبل يوه ورځ دمېرمنې سره د جنگ نه وروسته شراب خانې ته ورغلو. هلته د"مونکس" نومی کس تری د اوليور په اړه پوښتنې وکړې. ده ورته وويل چې مېرمنه يې د يتيم خانې مشره وه او هغه د اوليور په اړه زيات معلومات ورکولی شي خو د دې کار لپاره به د سرو زرو پينځويشت سيکې تری اخلي. مونکس ورسره وومنل او ده بمبل ته وويل چې د شپې دی له مېرمنې سره يو ځاې راشي.

په ټاکلي ځاې کی د يتيم خانې مشرې د اوليور د مور د مړينې حال بيان کړو او دا چې د هغې د سرو زرو گوته او د غاړی لاکټ په مرستون کی تری نرسی ليرې کړي و او کله چې اوليور په يتيم خانې کی ورداخل کړی شو نو دا شيان هغې ته ور وسپارل شول. هغې مونکس ته دا دواړه ورښکاره کړل. په لاکټ کی دننه د سرو وېښتو يو څو تاره او وربانديې ايگنس نوم ليکلې و. مونکس ورته وويل چې دا دواړه دی په سيند کی وغورځوي او که چا ته يې د دې ټولی کيسې حال وويلو نو هم هغسی به يې سيند ته ورواچوي.

يوه ورځ بل سايکس اود ده ملگري د شپې اوليور د ښار بلی برخی کی د سيند غاړې ته بوتلو. په لاره اوليور چرت وهلو چې د خپل ژوند د ژغورلو لپاره پر زمکه پريوځي او تياره کی تری ورک شي. په لږ واټن کی يو کور و چې دېوالونه يې ړنگ او کړکيو نه يې رڼا نه راتله. يو سړي د کړکۍ تخته پورته کړه او دوي دری واړو دننه ټوپ کړل. هلته د دوي يو بل ملگرې ورته په انتظار و. دوي يو کور د غلا لپاره په نښه کړی و، او کله چې هلته ورسيدل نو اوليور يې له يوی سوری نه وردننه کړو چې دروازه ورته پرانيزي. دی وردننه شو او په تياره کی يې دروازه پرانسته خو هم هغه وخت د کور خلک ويښ شول او يو څوکيدار پری د طماچې ډز وکړو. غله وتښتېدل خو له بده مرغه اوليور پر زمکه راپرېوتو او چې په کور کی رڼا گانی بلې شوې نو دې په ټپي حال کی په زمکه پروت و.

دا کور د يوې پيغلی روز په نوم و چې هغه پکی د خپلې سرپرستې مېرمن مايلي سره وسېده. دوي اوليور يوې کوټې ته بوتلو او د علاج لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې ورته ډاکټر راوغوښتو. ډاکټر د اوليور په پرهر پټۍ وتړله اومېرمن مايلي ته يې ډاډ ورکړو چې دی په خطر کی نه و. خو په بلی کوټې کی يې د روز او مايلي دواړو سره خبری وکړی.

ډاکټر. دا هلک تاسو د غلا پر وخت ونيولو او په ډزو ټپي شوی دی. زما مشوره دا ده چې سمدلاسه پوليس ته خبر ورکړئ.

روز. څوکيدار واي چې اصل غله خو تښتېدلي دي. ما ته خو دی غل نه ښکاري.

مايلي. دومره وړوکي عمر کی به څوک څه جرم وکړي؟

ډاکټر. تاسو د نړۍ د بدو خلکو نه خبر نه يئ. وګوره د ده جامې اوکړه وړه ټول د غلو دي.

مايلي. خو په جامو مونږ د چا په اړه هيڅ نشو وهلې. ما ته خو دی مجبور ښکاري، خدایِ خبر موراو پلار يې شته که نه. په کومو حالاتو کی دی د غلو سره مله شو.

ډاکټر. زما په فکر که ستاسو څوکيدار چې راته يو تکړه کس ښکاري، سهار له هلک پوښتنې او ګواښنه ورته وکړي چې که ريښتيا يې وونه ويل نو پوليسو ته به يې سپاري، نو هلک به سم حال ووای.

روز. زما په فکر دا هلک له غلو ژغورل پکار دي.

مايلي. زه هم داسی ګڼم چې دی ډېر وړوکې دې او دا زمونږ فرض دي چې د ماشوم ساتنه دی ووشي. ډاکټر صيب، تاسو هر څه چې مناسب ګڼئ وې کړئ. خو پوليسو ته اوس مه وايئ.

ډاکټر. زه به وګورم چې څه کول پکار دي.

ميرمن مايلي به هره ورځ د اوليور د کټ سره ناسته وه او د ده د دارو درملو اود خواړو خيال يې پخپله ساتلو. دی په پاکو جامو او وينځلي مخ ورته ښه ښکارېدو. په څو ورځو کی اوليور د ګرځېدو جوګه شو او د ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

له کيسي ډاکټر، روز اومېرمن مايلي خبر شول. هغه ورته د ښاغلي براون د کور کيسه هم وکړه چې له ده سره يې مهرباني کړې وه. ډاکټر يوه ورځ د ده په خواست هغه کور ته بوتلو خو خبر شول چې براون د خپل ملګري اود کور د خدمت ګارانو سره غرب الهند (ويسټ انډيز) ته تللی و.
اوليور په دې خواشيني شو ځکه ده غوښتل چې ښاغلي براون ته د خپلې تښتونې کيسه وکړي او بخښنه ترې وغواړي. درې مياشتې هم دغسې تېرې شوې. مېرمن مايلي د اوليور لپاره د ليک ولوست تابيا وکړه، ده ډېر ژر لوست زده کړل او د کتابونو په ولوستلو خپل زيات وخت تېروو.

فيګن سره يوه نااشنا سړي هم ليدلي و چې مونکس نوميدو او له ده يې د اوليور په اړه پوښتنې ګرويږنې کړې وې. خو فيګن خبر نشو چې دا سړی څوک و او ولې يې د يو يتيم ماشوم په اړه پوښتنی کولې. مونکس يوه ورځ د لندن په هغه شراب خانه کې د فيګن سره وليدل چې نينسي پکې کار کوو. ده ورته د اوليور د مور د ګوتې او د لاکټ خبره وکړه او وې ويل چې دې يو خطرناکه هلک و اوفيګن ته تاوان رسولې شي. هغه ته يې وويل چې يو داسې چل وکړي چې اوليورد تل لپاره بندي شي.

دا ټولې خبرې نينسي واوريدې نو هوډ يې وکړو چې مېرمن مايلي ته خبر ورکړي. فيګن په نينسي شک من شوی و اود دې څارنه يې پيل کړه. يوه ورځ هغه د مېرمن مايلي کور ته ورغله او روز سره يې وليدل. هغې ته يې د اوليور په اړه د مونکس او د فيګن د بدو ارادو خبر ورکړو. دا د بل سايکس نه په پټه راغلې وه او وېرېده چې که دی خبر شو نو پايلې به ورته ښې نه وې. روز دا هر څه واورېدل نو نينسي ته يې وويل، ته له ما پېسې واخله او له دې غلو بل چرته ولاړه شه. هغې انکار وکړو او وې ويل، زه د سايکس سره مينه لرم او دې يواځې نشم پرېښودې.

څو مياشتې وروسته ښاغلې براون بيرته لندن ته راغلو او يوه ورځ د روز او مايلي سره يې ولېدل. خو هلته د اوليور په شتو حيرانه پاته و چې اوس يې روغتيا ښه شوی وه . براون ده ته په قهر و خو کله چې مايلي ورته ټول حال تېرکړو نو دی راضي شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخوا نوح او شارلټ یوه ورځ د ښاغلي سور بري نه پیسې غلا کړی او تری وتښتېدل. دوي هم لندن ته مخه کړه او راتلو سره د فیګن لاس ته ولوېدل. نوح د نورو هلکانو په شان د غلا او جیب وهلو په کار اخته شو.

یوه ورځ ښاغلي براون سهار د خپل کور مخ ته له اس ګاډي راښکته شو او دوو کسانوچې یو بل سړي ته یې اوږه ورکړې وه، کور ته یې رادننه کړو. دا سړی مونکس و او یوې کوټې ته یې بوتلو. براون دواړو کسانو ته وویل چې بهر دی ودرېږي او که مونکس څه شر وکړو نو سمدلاسه یې پولیسو ته ورولي چې زما نه یې غلا کړی ده.

مونکس ورته وویل چې ته خو زما د پلار پخواني ملګرې یې، له ما سره ولې داسی چلند کوی؟ براون ورته وویل، ستا پلار زما ډېر ښه مګرې و نو ځکه تر اوسه مې ته پولیسو ته نه یې سپارلې. بیا یې ده ته اشاره وکړه چې په کرسۍ کښېنې او ورته یې وویل، ستا یو ورور هم شته چې ما تش د هغه نوم ستا په غوږ کی واخستو نو د لاری نه راسره تر دی ځایه راتلو ته مجبوره شوی.

د مونکس رنګ ژېړ شو او وې ویل، زه هیڅ ورور نه لرم. براون ورته وویل چې کله د ده د پلاراو مور پخپلو کی ورانه شوه نو پلار به یې زیات وخت د ده (براون) سره تېروو. د ده پلار ورته د خپل ژوند ټول حال ویلو، دا پینځلس کاله پخوانۍ خبره وه، هغه وخت چې مونک د یوولسو کالو ماشوم و. ده سر ټیټ کړو او وې ویل، زه هیڅ خبر نه یم، ما ته مورهیڅ نه دي ویلي. براون وویل، هو... ته وړوکی وې، او په دی خبرو نه پوهیدې خو ما هر څه لیدلي دي. دلته د بحري ځواک یو افسر و چې د هغه لورایګنس ستا د پلار خوښېده.

مونک وویل، دا ما پوری څه اړه لري؟ براون وویل، ستا پلار او مورله یو بل بیل شوی و او له دی وروسته ستا د پلار له ایګنس سره مینه پیدا شوه. له بده مرغه دې ژر په پاریس کی مړ شو او هیڅ وصیت یې نه و نکړو چې په قانوني توګه هغه ایګنس او د دې ماشوم ته څه پرېښي و او که نه؟ زه چې خبر شوم او پاریس ته ورپسی ولاړم نو ګاونډیانو راته وویل، چې ستا پلار پور اوړی و. ایګنس د خپل پلارله خوا هم وشړل شوه نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه د هغی هیڅ درک ونه لګېدو. ما ورپسې ډېر لټون وکړو خو وومې نه موندله. بیا پینځلس کاله وروسته د قدرت په معجزه، هغه ماشوم په بد حال زما لاس ته راغلو او څو ورځې یې په دی کوټه کی تېرې کړې.

مونک وارخطا شو اوپه چیغه یې وویل، دا امکان نه لري، زما پلار بل واده نه وکړی، د ده د ټول جایداد زه وارث یم. بروان ورته وویل، له انکارهیڅ نه جوړیږي. ما په تېرو دوو وونیو کی دومره معلومات راټول کړي دي، چې ستا یو ورور شته او بله دا چې پلار دی یوه وصیت نامه هم لیکلې وه چې ستا مور وسیزله، ځکه چې په هغی کی ستا د کشر ورور لپاره هم معمولي پیسې پرېښودل شوی وې. ستا مور نه غوښتل چې د دې د مړینې نه وروسته هغه ماشوم یا مور ته یې څه ورسیږي. بیا تا هم نه غوښتل چې ورور دی میراث خور شي، نو د هغه د زیږېدو ښار ته ولاړی او خپل ټول وس دی وکړو چې د هغه بې موره ماشوم په اړه هر ثبوت له مینځه یوسی. هغه څو وړی نښې دی سیند ته ورواچولی چې هیڅوک به تری خبر نشي. ته چې د یو شریف پلار زوې یې، د پېسو په حرص کی د غلو او قاتلانو سره کېناستی. د هغوي په شان دی د ورور د بد مرغي لپاره سازشونه جوړکړل او ځان دی دومره ټیټ کړو چې د انسان نوم درنه شرمیږي، واوره ایدورډ لیفورډ...ستا نوم هم دغه دی . ته مونک نه یې.

مونک په چیغه وویل، نه ...نه دا هر څه دروغ دي... ما خو د ورور په اړه معلومات راټولول، خو ته رانه مخکی شوی او زه دی له کوڅې راوستلم. زه د مجرمانو سره هیڅ لاس نه لرم. براون ورته وویل، ته به هم دلته پاتې کیږې تر څو ستا د پلار اسناد می نه وي موندلي.

نینسي د مونک او فیګن خبری اورېدلی وی چې د اولیور په اړه وې.
هغی غوښتل چې روز له دی هم خبره کړي خو له کوره نشوه وتلی. روز ته یې د یو ماشوم په خله حال ورواستوو چې د لندن په پل دی ورسره وویني. فیګن چې له دی خبر شو نو د نینسي د مخ نیوي لپاره یې یو پلان جوړ کړو. سایکس به هر ماښام د فیګن سره شراب څښلو له راتلو. ده نوح پوهه کړی وچې سایکس ته د نینسي په اړه هغه څه ووایي چې ده ورته ویلي و. سایکس چې راغلو نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فيګن ورته په غم ژن غږ کی وویل، زمونږ دټولو ژوند په خطر کی دي. سایکس تری وپوښتل هغه څنګه نو فيګن نوح ته مخ واړووو او وې ویل، ته پخپله ورته ووایه چې څه دی اورېدلي دي. نوح وویل، زه د لندن پله نه تېرېدم چې هلته مې نینسي ولیده. هغې د دوو کسانو سره خبری کولې. یو سړی و او بله ښځه. سایکس وارخطا شو او پوښتنه یې وکړه، تا ددوي خبری واوریدې؟ نوح وویل، هغوي تری د مونک د کړو وړو پوښتنه کوله او نینسي ورته حال ویلو، بیا دوي زمونږ د ځاې ځایږي تپوسونه کول او دا چې څوک په څه وخت تلل او راتلل. فګین وویل، ووایه چې د تېر اتوار د ورځې په اړه یې څه ویل؟ نوح وویل، هغوي له نینسي وپوښتل چې دا د تېر شوي اتوار په ورځ ولې نه وه راغلې نو هغې ورته وویل چې ما بیل سایکس نه پرېږدي او که زه غواړم بهر ولاړه شم نو د ده په مشروب کی اپیم ګډ کړم چې دې ویده شي نو زه بیا له کوره راووځم.

د دې خبری په اورېدو سایکس له قهر لیونې شو، خپله طماچه یې راواخیسته او په پونو یې منډه کړه. فیګن ورپسې نارې کړې چې ودرېږه اود ده د ایسارولو هڅه یې وکړه. خو سایکس ورته وویل چې دی به ارو مرو نینسي سره ویني. فیګن ورته په دروازی کی وویل، قهر لږ کم کړه او وهل ټکول به نه کوی. سایکس دروازه پرانسته او بهر ووتلو. هغه ځاې چې نینسي پکی اوسېده له دی کوڅې لږ لیرې و او سایکس د کور د دروازې کنجي هم لرله. دی په قهر هلته ورسېدو نو نینسي په خواږه خوب ویده وه. دسایکس په راتلو هغه راویښه شوه او وی لیدل چې هغه د کوټې دروازه وتړله او یو لوې میز یې ورته کېښودو. دا لا پوهه نه وه چې سایکس ولې ورته په قهر و چې د دې په وهلو یې پیل وکړ. بیا سایکس په ځان پوهه نشو چې څه وختې یې له نینسي لاس واخستو او څه وخت هغه مړه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار فیګن یو هلک د نینسي کور ته ورواستوو خو هغه ورته په منډه بیرته راغلو او وې ویل چې سایکس د نینسي له وژلو وروسته تښتېدلي دې.
پولیس د ښار په لارو کوڅو کی ډنډوره غږولې چې د نینسي قاتل بیل سایکس نومیږي، د ده کړه وړه یې په کاغذونو چاپ کړل او دا پاڼې د ښار په دیوالونو سلیخ کړی شول. د قاتل د نیوونکي لپاره حکومت پنځوس پونډه انعام هم ایښې و. د دې انعام لپاره د ښار خوشی او اوزګار خلک راووتل اوپه ډلو کی یو خوا بل خوا د سایکس لټون یې پېل کړو.
سایکس چې په منډه او یو ځای بل ځای پټېدو، اخر د فیګن ځای ته بیرته راغلو. په لاره ځینو کسانو دی ولیدو نو د فیګن له ډېرې نه راچاپیره شول.
دننه ټول هلکان بند و او فیګن ورته د خاموشه اوسېدو امرکړی و. سایکس چې رادننه شو نو یو هلک له کړکۍ ولیدل چې بهر ډېر خلک او پولیس ولاړ و. ده هلکانو ته طماچه نیولي وه چې هیڅوک دی د تښتېدو هڅه ونکړي او پخپله بام ته وختلو. خو یو هلک زړه وکړو او له یوې وړې کړکۍ یې بهر خلکو ته چیغه کړه چې دوي دی وژغوري. سایکس هغه وخت د بام په سر ولاړ و او ښکته په کوڅه کی یو معتبر سړي د هغه په لیدو ناره کړه چې که هر چا سایکس ژوندی ونیولو نو دی به ورته له خپله جیبه پنځوس پونډه نغدی ورکوي. څو ځوانان وړاندی شول او له بهره یې پر بام د ورختلو هڅه وکړه. سایکس د یو پړي سره بل کور ته د وردانګلو هڅه وکړه خو هم دا پړی یې په غاړه کی تاو شو او دې زندۍ له بامه راځوړند شو. د فیګن د کور دروازه ماته کړی شوه او خلکو پری چپاو وکړو. نږدی وه چې فیګن هم د خلکو له لاسه وژل شوی وې. چې د پولیسو لاس ته ورغلو او دی یې د ټو لو هلکانو سره یو ځای تانې ته بوتلو.

ښاغلی براون د اولیور د پلار ملګرې پاتې شوی و او د ده مشر ورور ایډورډ چې د مونک په نوم یې ځان ورپېژندلو، خپل کور کی کېنولې و او پوښتنی یې تری کولی چې د مړینې پر وخت د ده پلارڅه ورته پریښي و؟ مونک وویل چې پلار یې د خپلې دویمې مېرمنې ایګنس لپاره یو لیک او وصیت یې په لیکلي بڼه پریښي و چې څو کاله د مخه د ده مورسیزلي و. براون د پلار د وصیت په اړه تری وپوښتل. چې په هغی کی څه لیکلي و نو خبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو چې په وصیت کی د ده د جایداد لږه برخه، د ایګنس او د هغې نازیږېدلي ماشوم په نوم لیکل شوی و. براون پوهه شو چې مونک ولې د اولیور پسی رااخستې وه او نه یې غوښتل چې هغه ژوندی پاتې شوی وې.

یوه ورځ مېرمن مایلي د براون له خوا وروغوښتل شوه او اولیور ته یې وویل چې د ده مشر ورور موندل شوی دی او ماځیګر به د ښاغلي براون او ډاکټر سره ددوي کور ته راشي. کله چې مېرمن مایلي بیرته کور ته راغله نو اولیور او روز ولیدل چې د هغی سترګې په ژړا سری وې. دا خپلی کوټې ته ولاړه او دواړو ترډېره وخته انتظار کوو چې له هغې د ژړا سبب معلوم کړي خو هغه رانغله. کله چې ښاغلې براون، ډاکټر او یو بل کس د میلمنو کوټې ته راننوتل نو اولیورهڅ ووهلو چې بل سړی به د ده ورور وي خو د هغه په لیدو بیا هم حیرانه پاته شو.

ده یو واری له کوڅې لیدلي و چې دی سړي د هغه د کوټې کړکۍ چې بهر ته وه، دننه کتل راکتل. اولیور هغه وخت ورته ځان ښکاره نکړو خو داسی هڅ یې وهلو چې هغه سړی په بد نیت ورته ولاړ و. اوس هم هغه اولیور ته بد بد کتل او روغبړ یې ورسره ونکړو. ښاغلي براون په لاس کی اسناد نیولي و چې پر یو میز یې کیښودل. بیا یې مونک ته وویل چې د خپل پلار د وصیت په اړه د ټولو په وړاندی خبره وکړي. ده زړه نا زړه د وصیت ټکي ټولو ته وویل نو براون تری وپوښتل، کله چې ستا د پلار دویمه ښځه مړه کیده نو د هغې په غاړه کی یو لاکټ او په لاس یې یوه ګوته وه، هغه څه شول. مونک خپل ځان پری ناپوهه وښودولونو براون یو خدمت ګار ته اشاره وکړه چې په بله کوټه کی ناست ښځه او مېړه ورته راولي. دوي چې کوټې ته راغلل نوپه اولیور له ویرې خولې راماتې شوې. هلته بمبل او د یتیم خانې مشره ولاړ و. ښاغلي براون ورته وویل چې که ریښتیا یې وونه ویل نو پولیسو ته به یې وسپاري.

دوي د مونک له خوا دوي ته د ګواښونلو او د ګوتی او د لاکټ په سیند کی د غورځولو کیسه تېره کړه نو د اولیور په سترګو کی اوښکی راغلی. بمبل

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مېرمنه يې له هغه ځايه رخصت شول نو ښاغلي براون له مونک وپوښتل، د بحري خواک د هغه افسر دوه لوڼې وې چې يوه يې له ايګنس ډېره کشره وه، ته خبر يې چې هغه وړه خور يې څه شوه؟ مونک وويل، هغه ما تر ډېرې مودې ونه ليده خو اوس دا دی ستا څنګ ته ناسته ده. هغه روز ته اشاره وکړه نو اوليورهک پک پاتې شو. روز د ده سکه ترور وه ، په دی خبر هغه له خوشالۍ په ټوپونو شو. ښاِغلي براون اوليور ته وويل چې مشر ورور يې يو مجرم و او داسی مجرم د پلار په ميراث کی حق نه لري، خو ته دی ورور ته خپل حق ورکړه چې د يونيک انسان په توګه ژوند وکړی شي. هغه په خوشالۍ ورته نيمه برخه وليکله اومونک امريکه کی د ژوند کولو لپاره روان شو.

په بله ورځ اوليور خبر شو چې محکمې فيګن ته د مرګ سزا ورکړی وه او د ده د غرغره کېدو ورځ هم ټاکل شوی وه. ده غوښتل چې په وروستي ځل د فيګن ليدو ته ورشي نو ښاغلي براون له ځانه سره بوتلو. د بندي خانې په يو تياره کوټه کی فيګن د يو ديوال سره ولاړ و او د رڼا لوري ته يې کتل. دواړه محافظان يو خوا ته ودرېدل او براون د اوليور سره ورنږدې شو.

د بندي خانی په دروازه يو پوليس له براون پوښتنه وکړه

پوليس. تاسو د بندي سره د ليدو اجازه راوښايئ.

براون . دا دې وګوره .

پوليس. دا ماشوم هم له تاسو سره ځي؟ ماشومانو لپاره د دې بندي کتل مناسب نه دي.

براون. ستا خبره سمه ده خو زه د دې ماشوم لپاره ورسره راغلې يم. دا سړې د ده مجرم دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پولیس. (دروازه خلاصوي) د دې دروازې نه بڼي لاس ته په کوټه کی ستاسو کس ناست دې.

فیګن. (ځان سره خبری کوي) شابسې چارلي. ډېر ښه...ډېر ښه...اولیور خو اوس لوی سړی ښکاري...هله شابه ژر کټ ته یې ورسوئ چې خوبولی دی.

محافظ. فیګن...ستا ملاقات له خلک راغلي دي.

فیګن. هو ..فیګن زما نوم دی. څوک دي؟

محافظ. دا دوه کسان له تا څو پوښتنې لري. فیګن..راویښ شه.

فیګن. زه ویښ یم.... خو ډېر ژر به په ابدي خوب ویده شم. دا سړی څوک دی؟

براون. زه د مونک په اړه درنه پوښتنه لرم. هغه تا ته څو کاغذونه درکړي و؟

فیګن. دا دروغ دي. ما سره هیڅ هم نشته. اولیور...رانږدی شه چې په غوږ کی درته یوه خبره وکړم.

اولیور. زه اوس له ده نه ویرېږم. وایه څه راته وایې؟

فیګن. (په ورو غږ) هغه کاغذونه په یو خلته کی دي او خلته د کوټې د بخاري خوا ته د خښتې لاندې ایښي ده. اولیور...زه خبر یم چې ما درسره بد کړي دي، خو ما له دی ځایه وباسه...که دا نشې کولې نو دعا راته وکړه...

اولیور. (په ژړا) خدایه ته دا سپین ږیرې وبخښې...

فیګن اولیور ځان ته رانږدی کړو او ورته یې زاری پېل کړې چې دی له مرګ نه وژغوري. هغه اولیور ځان سره کلک و نیولو او په ژړا

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. یو محافظ را وړاندی شو اوماشوم یې د فیګن نه جلا کړو. ښاغلي براون د اولیور په سر لاس کېښودو او دی یې له هغه ځایه راوویستلو. اولیور تردېره وخته د فیګن غږ اورېدو چې د بخښنې لپاره یې زاری کولې.

دری میاشتې تېرې شوې او په دی موده کی روز د خپل چنغول هېري ته واده شوه. مېرمنې مایلي د خپل زوې او امرٍور سره ژوند پېل کړو. ښاغلي براون اولیور د زوې په توګه خپل قانوني وارث کړو. نوح ته د پولیسو له خوا د کار تربیه ورکړی شوه او هم هلته یې د دوي لپاره کار پېل کړو. بمبل د کلیسا له وظیفې وشړل شو اود خپلی مېرمنې سره په هم هغه کارخانه کی کار کولو ته اړ شو چې پکی به یې ماشومان وهل ټکول.

او د هغی ښار په هدیره کی د یو زوړ قبر د پاسه د شناخت ډبره ودرول شوه چې ورباندې د ایګنس نوم لیکلې و.

پاې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library